

Szentesi-Zöldi László: Trianonról

2023 június 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Már a létünk lesz a tét...

Évr?l évre nehéz feladat, hogy az újságíró megemberelje magát, és cikket írjon arról a napról, amikor szétszakították Magyarországot és elrabolták több millió honfitársunkat. Nem azért, mert száznál is több esztend? fájdalmáról egyáltalán lehet, érdemes bármit írni, hanem inkább azért, mert könny helyett akaratot, szándékot kellene sugallni az embernek, valami olyan erkölcsi tanulságot világgá röppenteni, ami valóban hasznunkra van. Évekkel ezel?tt alaposan kikaptam, amikor megírtam, hogy Trianont le lehet dönteni, de csakis ésszel, nem pedig irredenta nótákkal. Sok ismer?söm sem értette, hogy az országrablásról csakis jelen id?ben szabad szólni, a múlt szemrevételezésének egyszer?en nincs értelme. Pedig ez az igazság:

Trianont mai következményeivel együtt kell nézni. Ennek van értelme, a történelemkönyvek lapozgatásának nem annyira.

Induljunk ki abból, hogy magyarként mindösszesen egyetlen feladatunk van, amivel muszáj megbirkóznunk, ha Trianont egyáltalán értelmezni akarjuk. Ez pedig a következ?: látogassunk el minél gyakrabban olyan helyekre, ahol magyarok élnek! Az anyaországi magyar barangolja be Erdélyt, ismerje meg a Felvidéket, kalandozzon Bácskában, ránduljon át Kárpátaljára, az elszakított részek magyarsága pedig ismerje meg a Budapesten kívüli országot is, amennyire csak lehet. Tényleg itt kezd?dik az önépítkezés. Teljesen más dolog nyolcvan évvel ezel?tti harcos alapállásból szemlélni nemzeti sorskérdéseinket, mint 2023-ban a saját szemünkkel látni a valóságot. Az sem árt, ha maguk az érintettek mondják el nekünk, miben szenvednek hiányt, és minek örülnek a legjobban.

Az is milyen jó volna, ha az anyaországi magyarságról kiderülne, hogy felel?sségteljes és gondolkodó emberek is alkotják, nemcsak olyanok, akik elhiszik, hogy holnap ránk szabadul 23 millió romániai munkavállaló.

Ha megkérdezi az ember, hogy mondd, te egyáltalán jártál már Székelyudvarhelyen és Kassán, vagy csak itthonról álmodozol, akkor rendszerint nem kapsz meggy?z? választ. Pedig ha nem ismersz kisebbségi magyarokat a saját élethelyzetükben, ha nincs véleményed arról, hogyan élnek, mit szeretnének és egyáltalán mit gondolnak rólad, a magyarországi magyarról, akkor a véleményed nem igazán megalapozott.

Ha nem érzed az érzelmi rezdüléseket, ha nem tudod, hogy milyen érzés, hogy újra magyar állampolgárok lehetnek, és nem látod be, hogy a magyar kormány többé nem cinkostársa, hanem következetes partnere a szlovák, román, szerb kormánynak, akkor még nem nagyon érted Trianont.

Az ugyanis jelen id?ben is zajlik, nem csak a múltban. És miután a múlton változtatni nincs módunk, a jelenért viszont mi felelünk, meg kell tennünk mindent azért, hogy a sebek ne fájjanak.
Az elmúlt tizenhárom évben óriásit léptünk el?re nemzeti önismeretünkben.

Minden kétked?nek, minden pesszimistának el kell magyaráznunk: leginkább rajtunk múlik, hogy gyászbeszédekre vagy megoldandó feladatokra összpontosítunk-e a nemzeti összetartozás napján.

Kezdetnek például mondjuk ki, hogy lényegében semmi különbség nincs egy zalaegerszegi és egy kézdivásárhelyi magyar között – mindketten nemzetünk, hazánk nagy családjának tagjai. Ha ezt nem fogadjuk el, ha kifogásokat keresünk, ha akadályokat támasztunk, máris vesztettünk. Végezzük a dolgunkat, járjunk-keljünk, barátkozzunk, vigyük a jó szót, er?sítsük a gyengéket, és teljes er?vel törekedjünk arra, hogy akkor is itt legyünk sok-sok millióan határon túl és innen, amikor már a létünk lesz a tét.

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló